

Lars Oskan-Henriksens tale ved flagstangsindvielse

Taler

Lars Oskan-Henriksen
Forperson for Copenhagen
Pride

Dato

7. maj 2017

Sted

Regnbuepladsen, København

Kære alle sammen – kære København

Velkommen til denne mærkedag – velkommen til indvielsen af den flagstang på Regnbuepladsen, som vi har ønsket os i årevis, som skulle gennem en lang fødsel, før den endelig står her, men som vi kan være stolte af. For skønt nok ingen af os to havde regnet med, at der skulle gå så lang tid fra ide til udførelse, da du, Michael, kom til mig – og det er nærmest på dato 3 år siden – under Eurovision i København – og sagde, at hvis vi i Copenhagen Pride ville være med til at sikre opstilling af en flagstang på den på daværende tidspunkt nynavngivne Regnbueplads så ville I – du og Niels – som desværre pga. sygdom ikke kan være med her i dag, med det samme love at yde det første bidrag.

At det så skulle tage 3 år at realisere – ja, det glemmer vi nu. Jeg vil dog fortælle en lille anekdote, som kom frem undervejs under et af de mange møder, jeg har holdt med forvaltningerne om dette her. En embedsmand betroede mig, at man for effektivitetens skyld har opdelt Teknik- og Miljøforvaltningens sager i 3 kategorier – 1, 2 og 3. Kategori 3 var for de særligt vanskelige sager, og her var kun de dygtigste medarbejdere på. Inderhavnsbroen er kategori 2! Men vores flagstang kategori 3!

Nu står vi her imidlertid – og nu står DEN her – og I holdt ord – da I sammen med mere end 100 andre enkeltpersoner og organisationer fra miljøet skød penge i opstillingen, så vi i sandhed kan sige, at der er tale om en stang og et flag, der er HELE LGBT+-miljøets. Lad mig i dag rette en særlig tak til alle bidragydere – og alle, som var med til at dele opslaget og på den måde medvirkende til, at vi fik spredt budskabet. Jeg er personligt glad, imponeret og rørt over, at det lykkedes at indsamle de nødvendige midler på kun 19 timer.

Men det viser også, hvad det er for en verden, vi lever i, og hvilken bevidsthed der blandt LGBT+-personer er om vigtigheden af til stadighed at stå fast på vore rettigheder, at gøre os synlige og på at sikre, at de værdier, vores bevægelse står for, hele tiden fastholdes og fremmes.

Om lidt under en måned, den 2. juni, ville Gilbert Baker, regnbueflagets fader, være fyldt 66 år. Det nåede han desværre ikke, for den 31. marts i år blev han fundet død i sin lejlighed i New York. Det betød desværre, at Gilbert ikke nåede at få at vide, at København som den første by i verden officielt opstiller et permanent regnbueflag. Men jeg har talt med nogle af Gilberts nære venner, og de fortæller alle, at det ville have betydet meget for ham.

Om sin ide til flaget fortalte Gilbert på sin underspillede facon, hvordan han altid havde ønsket at blive designer, men at hans talent kun rakte til flag. Ideen fik han under tohundredårsfejringerne af USA's uafhængighed i 1986, hvor der var amerikanske flag over alt. Men selv følte han sig som del af en gruppe, der ikke havde fulgyldigt medlemskab til det fællesskab, der flagedes for. Det gik op for ham, at den gruppe, han var del af, LGBT+-personer, udgør en slags international nation – uden land og uden flag. Det sidste kunne han gøre noget ved, og i 1978 bar han, Harvey Milk og andre det første Regnbueflag gennem San Francisco, som symbol på sex, liv, heling, solskin, natur, kunst, harmoni og ånd. Og på sammenholdet i LGBT+-bevægelsen.

Samtidig skulle flagets positive budskab fjerne sig fra det, indtil da mest anvendte symbol på LGBT+-bevægelsen, den af nazisterne anvendte lysrøde trekant. Vi skulle ikke længere lade undertrykkerne definere, hvem vi er. Gilbert ønskede, at vi skulle opfatte os selv som dele af et internationalt folkeligt fællesskab, som under regnbuefanen viste solidaritet med hinanden og tog ansvar for alle LGBT+-personers liv, rettigheder og sikkerhed. Uanset hvor på kloden vi befinder os, er vi en del af EN familie, EN enhed, ET fællesskab, og at vi hver især har ansvaret for hverandre.

Det er også derfor, vi i dag hejser flaget her på Regnbuepladsen. Som et symbol på håb og tro på, at vi kan gøre verden til et bedre sted. Og vi gør det på et tidspunkt i historien, hvor der er rigeligt med grunde til at overveje, om det burde vaje på halv stang. Med forfølgelse af LGBT+-personer i mere end 150 af verdens lande. Med en stigende nationalisme kloden rundt, som desværre også rammer os på vore rettigheder og vores sikkerhed, med lande, hvor det i årevis er

gået frem, der nu begynder at bevæge sig baglæns og fjerne rettigheder og lovgivningsmæssig beskyttelse, med mord, overgreb, voldtægter, myndighedsovergreb, og som vi oplever det netop nu i Tjetjenien – og lad mig sige det her – højt og tydeligt – dermed i Rusland!!

Lad os ikke narre til ikke at tale om det reelle i dette her!

Netop nu i Tjetjenien ser vi for første gang siden 2. Verdenskrig en systematisk jagt på homoseksuelle mænd, tortur, og koncentrationslejre og med et erklæret mål om at udrense alle bøsser fra Tjetjensk territorium inden slutningen på ramadanen. På den baggrund kan vi ikke hæve vores fælles fane højt nok!

Vi skal hæve den så højt, at den kan ses henover hegnene i koncentrationslejrene og vise vore brødre der, at de ikke er glemt – at vi bliver ved med at kæmpe for dem, at vi ikke finder os i, at vores udenrigsminister nøjes med at udsende et tweet, at vi bliver rasende over, at vi har en regering, der oven i købet tæller TO homoseksuelle ministre, men som anser det for tilstrækkelig reaktion!

Flaget skal vise vore indespærrede brødre, at vi taler om dem og deres lidelse, råber på retfærdighed og frihed for dem og om beskyttelse af dem. At de ikke lider forgæves eller anonymt. At vi vil protestere mod den uret, de udsættes for, hver gang vi har lejlighed til det.

Derfor hæver vi flaget i dag. Det er vores måde at knejse med nakkerne på – og det er vores måde at udtrykke vores solidaritet på. Det sætter dem ikke fri, men hver gang undertrykte mennesker i verden oplever, at de ikke er glemt, at vi ikke er ligeglade med deres lidelser, så indgyder vi dem håb. Og at vi hejser flaget i dag, giver os anledning til ENDNU engang at tale om dem og at insistere på, at vore politikere GØR noget – sammen med os.

For det er vigtigt at huske på alle vores ansvar. At vi alle kan gøre en forskel – enkeltpersoner, organisationer og folk, der sidder i særligt magtfulde positioner.

Og den opfordring skal lyde her fra Regnbuepladsen i dag. At vi alle, hver gang vi passerer flaget i de, forhåbentligt mange, mange år, det kommer til at vaje over København, standser et øjeblik i byens larm og travlhed og tillader os at tænke: Hvad har JEG gjort i dag for at gøre verden til et bedre sted? Hvem har jeg skabt en positiv forskel for. Hvem har jeg talt på vegne af, været venlig overfor?

Hvilken uret har jeg talt midt imod.

Der skabes forandringen. I os – fra os – af os!

Tak, fordi I er her. Tak, fordi I står sammen med os. Tak, for jeres mod.

Jeg vil give ordet videre til Teknik- og Miljøborgmester Morten Kabell.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Indvielsestale, Regnbuebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-henriksens-tale-ved-flagstangsindvielse>